

TANDORI DEZSŐ

Sz. L. „Te meg...”-versek/I.

„TREND”

*Megint szerencsésen léptem el
egy trend elől?
„Vonulj nyugdíjba, ott a hely,
Tandori Dezső?”*

*Akarj aludni délelőtt-
szám, szólj-fejem-
játékot ne játssz, nem időd
teljén terem*

*a tér: visszáját tölti ki!
És így tovább.
Megint elléptél, uccu neki,
dőlhet alább*

*s alább az épülmény, amit így
emleget a trend;
elléptél előle, irígy
szem nézze: jelent*

*ez még olyat, hogy Tandori
Dezső, aktívumos – ?
Mindig nyug-állományain
voltál honos!*

Sz. L. „Te meg...”-versek / II.

CÍM NÉLKÜL

*Kesztyűt ne végy fel. Kesztyűs
kézzel ne járj, elég,
hogy akár langyos, akár hűs
ezt kanyarítja köréd*

*a legnagyobb közelség: igen,
a dobás mozdulata
el is marad, és szüntelen
a kesztyű maga,*

*mely ölel, mely duruzsol neked,
kedves, barát,
szükségelés, vagy tisztelet;
soha a nevesítésen át!*

*Csak a Lánchídon át, a képtelen
vonatutakon,
s hogy „ezt már sohasem!” – ez ne legyen,
kesztyűtlen a nyom*

*Legyen – s ott! – s a tied! – nem számítasz
te magad, tedd túl magad,
már ott túl tedd, ennyi az igaz,
s így ne is várd, még mi fakad!*

*Nem kesztyű-dobta föld felett:
Kesztyűtlen ég alatt.*

Sz. L. „Te meg...”-versek/ III.

NE AMORF!

*Ne morc, ne torz: ne amorf legyen,
ami már! Ha lenni muszáj.
Közvetlenségen s trendeken,
kebelbaráti rendeken
túl legyen, mint naszcenz elem,
akármennyire fáj.*

*Feküdj korán, a telefont
érzésre kezeld!
Válaszd ki a szálak befont
bábjából, mi a „semmi gond!”,
mi ne legyen ott, ha epedve ront
aminek ideje kitelt.*

*Majd' minden idő kitelt, és tér!
De erre válaszod
ne legyen, külön, inkább térjél
ki előle, tőle ne kérjél
se választ, se bármi érvnél
elemibb várhatót;
tudd, örök gyilkod, ami örök,
keringjenek amorf körök
körein oly csal-örömök,
mint fél-szó, dupla-baráti csók:
egymásnak való!*

SZ. L. – „Te meg...” versek/IV.

„HA” ...!

„Ha” abbahagytad volna, hagynád?

(S ez a „te” én vagyok.)

Nem lenne: egyre szakad rád

a dolog, a dolog, a dolog

más-más hangsúllyal ugyanaz

funkciói szerint

És ahogy erre végszavaz

az, hogy „kering”:

kört jár, ebből lett volna elég,

érintőiből,

s hogy visszatérül, végét-elejét

nem adja e kör,

nem árulja el, nem adja ki,

hogy ki az a valaki, és aki: ki?

mi? felfoghatatlan ön-köre,

leskel vele:

teljes szem, mely el-elbeszél, a száj

szeme, és nélküled is apály-

dagály, mi lényeket adhatott

volna? Hagyd. De hogy feladatod...?!

Sz. L. „Te meg...”-versek/V.

ÍGY MEG...!

*De akkor még ott: a körbefogóbb
– mondtad, a trend –,
s nincsenek menekülő-folyosók,
bár végtelent*

*nem jelent e világ, e belvilág,
mely a külvilág maga!
Nem tudod, belőled vagy reád
zúdul, s hova?*

*Így meg, így meg, így megállni, így
nem állni meg, hogy mégis...!
Környezze bár a zsigerig-irigy,
s túl ön-erőtlenén is,*

*és a fő-fő kényszer: a Reflektív!
A berogyva-születő, képzelt ív,
a trend terében, mely kiszorít
mindent, ami nem ő maga itt:
és mégse hagyd!
De csak a dolog legyen – és magad.*